

Estapé respon

A Duran, Catalunya li rellisca

Fabián Estapé

—Bancaixa acaba a mans de Caja Madrid en un SIP. El projecte de Camps, però també del PSPV, de fusionar les caixes, se'n va en orris. Quina valoració en feu?

—Si al mapa final de les caixes d'estalvis d'Espanya subvalorem l'estratègia normal de Rodrigo Rato, és que no hem entès res. En el meu esquema de valoracions positives i negatives no hi entra res que faci el senyor Rato.

—Implica la fi del sistema financer valencià? Només queda Caixa Ontinyent.

—CAM i Bancaixa tenen una història horrible: van estar als peus dels presidents valencians i són les caixes de Terra Mítica. Això és el sistema financer valencià? Doncs val més que desaparegui.

—Professor Estapé, les negociacions espanyoles per la reforma laboral s'han trencat. Hi haurà vaga general?

—Si no la fan, què faran? És l'única alternativa que els queda.

—Seria una vaga per a fer caure el govern de Zapatero de debò, o més aviat una escenificació per al sindicalisme, que al setembre afronta eleccions sindicals?

—No crec que als sindicats els interressi fer caure Zapatero, i si ho volen és que són més imbècils que no em pensava. A Zapatero li queden dos anys de legislatura, i val més que no li toquin excessivament els dallonses.

—Amb tot, els sindicats, fins fa ben poc, han donat suport a cada sospir electoralista de Zapatero. Quin paper fan els sindicats avui dia, a parer vostre?

—Tampoc no és cert que estiguin alineats amb el govern tots els sindicats, només la UGT de Cándido Méndez. El seu suport incondicional és més important que el suport de Duran Lleida, per exemple. Per cert, aquest senyor cada dia fa més riure.

—Catalunya ha aprovat el pla de retallades. CiU hi ha votat en contra, tot i que a Madrid es va abstenir. Per què una posició diferent?

—CiU a Madrid va dir que ho feia per responsabilitat, i en Duran va dir que ZP és un cadàver polític. A Madrid, en Duran manté la seva antiga obsessió de ser ministre d'Afers Estrangers, i això a Catalunya no li ho poden oferir. Senzillament, a en Duran, que és el cap visible de CiU a Madrid, Catalunya li rellisca.

—El govern català apujarà l'IRPF a les rendes considerades de rics, superiors a 120.000 euros, consellers inclosos. Però això és ser ric?

—No és ser ric, però ja és una renda considerable.

—Els rics de debò no paguen IRPF, no tenen nòmina, sinó empreses, inversions, etc. Creieu que el govern no s'atreveix a tocar aquest sector de població?

—No és por, és que no hi ha cap estadística clara sobre els rics.

—A Alemanya, la cancellera Angela Merkel ha anunciat que els anys vinents eliminarà 15.000 llocs de funcionaris. Penseu que a casa nostra hi sobren funcionaris?

—No els he comptats, no sé si n'hi sobren.

—El Banc Mundial considera que la situació econòmica de l'estat espanyol és "molt greu". Què enteneu per molt greu?

—Els ho deu haver dit un treballador de segona categoria, perquè dir que la situació econòmica és molt greu és ser molt poc economista. No és una situació molt greu.

—Parla d'una desocupació "extremadament alta", però reconeix que les mesures d'austeritat del govern de Zapatero van en bona direcció. Compartiu el criteri?

—L'increment de la desocupació és escandalosament alt, i és un autèntic perill per a la supervivència del sistema econòmic.

Gemma Aguilera

L'entrellat

Toni Canyís

Deutes

El conseller Castells ha comunicat als hospitals concertats que s'hauran d'esperar a cobrar. Que la Generalitat haurà d'endarrerir mig mes els pagaments dels 440 milions d'euros que els deu, a causa de "tensions temporals en la tresoreria." Això vol dir que, en comptes de dos mesos i mig, hauran d'esperar-se tres mesos, i ves que no siguin més. Però vol dir també que el govern català té dificultats serioses de trobar algú que li deixi diners per anar tirant. I en comptes de deixar de pagar les nòmines, de moment traspassa el problema als hospitals. Fa mesos Castells va anar al Japó per parlar amb inversors privats i convèncer-los que col·locar els seus diners en deute català era un negoci segur i rendible. Vist el resultat, sembla que no se'n va sortir gaire. No és gens estrany: al sector financer hi ha qui reconeix que els mercats internacionals ens han tancat l'aixeta de cop. No confien en nosaltres, no es creuen que siguem capaços de tornar el deute que hem acumulat i el que les nostres institucions continuen generant. Fa uns quants dies, un alt responsable d'una caixa d'estalvis qualificava la situació, en privat, de dramàtica, amb bona part dels ajuntaments catalans amb la tresoreria en vermell i sense capacitat de fer front als pagaments més urgents. Els ingressos fiscals basats en el totxo s'han esfondrat, per molt que s'intentin retallar les despeses no n'hi ha prou i tampoc no hi ha manera d'endeutar-se més. Amb tot, molt pitjor ho té el govern central. A mitjan juliol venç deute espanyol per 25.000 milions d'euros i l'estat pot tenir grans dificultats per a refinançar-lo. A Zapatero, a més, li coincidirà amb el debat de política general. El Congrés pot ser un infern. Si no troba crèdit i ha de caure en mans del mecanisme europeu de rescat ja pot començar a fer les maletes.

Periodista